

Det er i samme Aand og Tankegang, jeg nu henvender mig til Forsvarsministeren og beder ham om en Udtalelse, der kan fjerne den Uro, som de faldne Udtalelser, hvortil jeg har hentydet, ikke har kunnet undlade at fremkalde, og jeg gaar ud fra, at mine Ord maa blive optaget og besvaret i samme Aand, hvori de er fremsatte. Det staar nemlig for mig som en Selvfølge, at Regeringen selv maa ønske, at dens Ledelse af vore fælles-nationale Anliggender støttes med den størst mulige Tillid ogsaa fra den Befolknings Side, der ikke hører til dens partipolitiske Meningsfæller; ellers bliver dens Opgave som national Regering umulig — den har da kun Partiregimentet tilbage. Denne konservative Befolkning — jeg kan bruge det Udtryk, idet jeg ikke tænker udelukkende paa Højres specielle Tilhængere — kræver ikke nogen krigerisk Politik af Regeringen, det gør intet dansk Parti. Vi er alle enige om, at de nuværende Forhold kræver en ubetinget Neutralitetspolitik af os. Men netop fordi vi er saa enige derom, at ogsaa den konservative Befolkning i Neutralitetens Opretholdelse ser et Livsspørgsmaal for vort Land, ligger det denne Befolkning meget alvorligt paa Sinde, at det Forsvar, vi besidder, skal være fuldt ud beregnet paa og egnet til at gøre kraftig og energisk Modstand mod enhver, der vil krænke vor Neutralitet. Det ligger den paa Sinde baade for dens egen Overbevisnings Skyld og af Hensyn til Udlandet. Den ønsker ikke, at nogen fremmed Magt skal kunne faa det Indtryk, at vi og vor Regering ser paa vort Forsvarsvæsen som en blot og bar Attrap uden Alvor bag sig, et Skin uden virkeligt Værd, der vil lade sig feje til Side som et Korthus af den første den bedste Angriber. Heller intet vilde jo i Virkeligheden være skadeligere for os og vor Neutralitet, end om saadanne Opfattelser kunde brede sig i Udlandet.

Det er derfor, jeg meget vilde ønske, at den højtærede Forsvarsminister kunde finde det formaalstjenligt med sine Ord direkte at bekræfte, hvad jeg personlig ikke nærer nogen Tvivl om: at Regeringen ser paa vort Lands militære Foranstaltninger ikke som et Skin, men som Udtryk for en kraftig og alvorlig Villie hos det danske Folk og den danske Regering til at væge sin Nationalitet og sin Selvbestemmelsesret af al Evne mod enhver, der maatte forsøge paa at krænke den.

Forsvarsministeren (P. Munch): I Anledning af den Henvendelse, som det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) har rettet til mig, ønsker jeg at udtale følgende, hvorom jeg ved mig i fuld Overensstemmelse med det samlede Ministerium.

Danmarks Regering og Rigsdag har gentagne Gange baade før og under den nuværende Krig i fuld Enighed fastslaaet, at Danmarks Politik under Krig mellem andre Magter nødvendig maa være en ubetinget og ligelig Neutralitetspolitik. Naar det ærede Medlem siger, at intet Parti kræver en krigerisk Politik af Regeringen, kan jeg da ogsaa svare, at vi intet Øjeblik har været i Tvivl om, at han har Ret heri; vi ved, at alle Partier ønsker, at Regeringen skal føre en ufravigelig Neutralitetspolitik med det Formaal at bevare Freden mellem Danmark og alle andre Magter. Naar der undtagelsesvis fra enkelte Personer fremkommer Udtalelser, der kan forstaaes, som om vedkommende nærede en afvigende Opfattelse, da er vi overbevist om, at alle Partier misbilliger saadanne Udtalelser.

Det er under en Krig som den, der nu føres i Europa, for Danmark som for andre neutrale Stater nødvendigt, at Regeringen holder de militære Midler, hvorover Landet raader, saaledes beredte, at de i fornødent Fald kan anvendes til at haandhæve de Rettigheder og opfylde de Forpligtelser, Danmarks Stilling som neutral Stat medfører. Ud fra denne Opfattelse har Regeringen handlet. De militære Foranstaltninger, der er truffene — Mineudlægningerne, Indkaldelserne, visse Armeringsarbejder o. s. v., har vi ud fra en Bedømmelse af samtlige ydre og indre Forhold, som her maa komme i Betragtning, anset for nødvendige. Ellers vilde vi ikke have paalagt Befolkningen de store Byrder og Staten de store Udgifter.

Med Hensyn til disse Foranstaltningers Art og Omfang maa, saaledes som jeg havde Lejlighed at gøre opmærksom paa en Gang her i Salen i December, tre Hensyn gøre sig gældende. Det første er Hensynet til den Tilstand, der paa ethvert givet Tidspunkt findes i Europa. Det næste er Hensynet til den Ordning af vort Militærvæsen, der faktisk bestaar: Københavns Befæstning, den lovfæstede Hærorganisation og Flaadeorganisation o.s.v. Ganske uanset, hvilken Mening man har om, hvorledes dansk Militærvæsen burde have været ordnet, er det en Selvfølge, at enhver Rege-